

Kaffelovnene, at de ikke maa anbringes nærmere end 8 Tommer til Kræværk osv. osv. Dette kan nu være ganske rigtigt, forsaavidt der er Tale om Bygninger, der opføres fra Nyt, men naar der i samme Paragraf staar, at de nuværende Kaffelovne skulle være omdannede inden 5 Aar, efter at denne Lov er traadt i Kraft, da tror jeg, det er en noget for kort Frist. De nuværende Kaffelovne ere jo opsatte i Henhold til de gjældende Love, og jeg tror, det vilde komme til at genere Forskellige, om de skulde gjøre Forandringer ved dem, især naar der ses hen til, at Kaffelovnsrørene paa mange Steder, ikke alene i Provindsene, men ogsaa i Kjøbenhavn ligge Bøggene og det derværende Kræværk nærmere, uden at man hidtil har taget Anstod deraf. Jeg tror, at denne Bestemmelse navnlig vilde være meget haard for forskjellige Smaafolk, hvorfor det vistnok kunde være rigtigst at sætte en længere Tidsfrist. — I § 14 er der en Bestemmelse om Petroleumsoflag, men det skal jeg lade staa her — det er jo en Affkrift af den for Kjøbenhavn gjældende Bestemmelse —, idet jeg kun skal hende Opmærksomheden paa, at der ved de 800 Potter, der omtales i Paragrafen, sandsynligvis maa være ment 5 Tønder, og at der altsaa der er brugt en anden Beregning af Potteantallet end et Par Linier iforveien; det er jo imidlertid Noget, der let kan rettes. — I § 17, som ogsaa er omtalt af et andet æret Medlem, er der endogsaa foreslaaet en Stærkelse i Forhold til de for Kjøbenhavn gjældende Bestemmelser, thi der staar, at de under Nr. 1 anførte Fabriker ikke maa anlægges uden Justitsministeriets Tilladelse, medens der i Loven for Kjøbenhavn kun er sat Brandkommissionens Tilladelse, og for at erhverve denne behøves det kun, at Fabriken anlægges paa et affondret Sted. Jeg tror, at man ogsaa for Kjøbstædernes Bedkommende kunde overlade Tilladelsens Meddelelse til Brandkommissionen, uden at det var nødvendigt at ty til Justitsministeriet. — § 20 er allerede omtalt af det ærede Medlem her lige overfor (Dyenhøll) og i saa Henseende samstemmer jeg ganske med ham. Jeg tror, at denne Bestemmelse her i Kjøbenhavn kan have en stor Betydning, men at man derimod i Provindsbyer, hvor den Slags Værksteder i Almindelighed ere indrettede i Sidehuse, ikke behøver at tage det saa strengt, hvorfor jeg tror, at der i dette Punkt kan ske en lille Næmpelse.

Med Hensyn til det Store og Væsentlige ved Sagen, navnlig Omkostningerne til Slukningsforanstaltninger, maa jeg aldeles henholde mig til min ærede Sidemand tiløenstre (Drif). Jeg er med ham aldeles enig i, at det er Udgifter, som neppe bør falde paa Kommunerne. Efter min fuldeste Overbevisning er Anskaffelsen af Slukningsredskaberne og i det Hele taget Brandvæsenets Ordning ikke en Kommunesag og endnu mindre en Stats sag. Det er i Virkeligheden en Sag,

som har den allerstørste Interesse for de forskjellige Forsikringselskaber og kun for dem — naturligvis for saa vidt der ikke gaar Mennekelig tabt. Jeg tror derfor, at det er i sin Orden, at den største Del af de Udgifter, der flyde af denne Sags Ordning, paalægges Forsikringselskaberne, og jeg gaar endogaa et Skridt videre end min ærede Nabo, idet jeg formener, at den Bestemmelse, som er optagen i § 1 om Tjenesteplichten, rigtigst bør falde bort. Denne Tjenesteplicht, som skal paahvile alle Mandspersoner i Kommunen mellem 20 og 50 Aars Alderen, og som jeg meget vel veed ogsaa hidtil har hvilet paa dem, er i Virkeligheden en meget betydelig Byrde; den hviler faktisk paa en enkelt Klasse af Medborgere, og jeg tror, at disse Medborgere have Krav paa ikke at komme til at yde større Bidrag til Slukningsvæsenet end Andre. Mig forekommer det, at Arbeidet bør udføres ved lønmede Folk, og det vil i Virkeligheden ikke være saa grumme vanskeligt at ordne Sagen paa denne Maade; thi den Tjeneste, der forlanges af den Slags Folk, er i Virkeligheden ikke saa meget stor. Jeg tænker mig nemlig ingenlunde, selv ikke med Hensyn til de allerstørste Kjøbstæder, at man skal ordne dette Forhold paa samme Maade som her i Kjøbenhavn, nemlig med en hel Mængde faste Brandfolk. Det anser jeg for at være aldeles usfordrømt, thi Ildbrandenes Antal i Kjøbstæderne er, Gud ske Lov, saa ringe, at det aldrig kunde falde mig ind at tænke paa en saadan Ordning. Derimod tror jeg, at man meget godt kunde have et lille, fastlønt Brandkorps, der var pligtigt til paa en hvilkenkom helst given Tid, naar der opstod Ildbrand at møde og yde den fornødne Tjeneste. Jeg tror, at man i Byerne kunde byde de Paagjældende en, i Sammenligning med Forholdene i Kjøbenhavn, meget lille Lønning. Jeg tror, at naar man f. Ex. bød Brandvædenere eller dem, som have det egentlig legemlige Arbejde, en aarlig Lønning af 20 Rd., vilde der melde sig mange Flere, end man egentlig vilde have nødvendig; thi den Virksomhed, der vil fordres af dem, vil ikke blive stor. De ville komme til at møde til et Par Døvelser om Aaret, og dernæst ville de have at udføre Arbeidet ved de ganske enkelte Ildbrande, der opstaa. Naar man ved Siden deraf stillede en Sum til Brandvæsenets Raadighed, saaledes at han kunde leie Folk, saakvemt det lille Brandkorps ikke var tilstrækkeligt til det rent legemlige Arbejde, saa tror jeg, at man meget godt kunde faar dette Arbejde udført, uden at man behøvede det store Apparat med Sektioner og Sammenkaldelser af en Masse Mennester for at faae udført disse Hundrede eller halvt Hundrede Mænd, der behøves. — Med Hensyn til Omkostningernes Fordeling erkjender jeg naturligvis, at en stor Del af Kjøbstadkommunerne, saaledes som alt bemærket af det ærede foregaaende Talere, have ment, at For-